

"מפרי הארץ"

"אמור"

"וספרתם לכם"

של"ה: ענין ספירת העומר, הוא ענין גדול וקדושה עליונה שממשיכים על עצמם. על כן צריך שיתעורר בלבו בתשובה, ויהיה קדוש וטהור.

ימי הפסח הם השבעה ימים, כמו שבעת ימי בראשית. ובזה יובן טעם הספירה, ואמרו רבותינו ז"ל (חגיגה יז ב), מצוה לממני יומי ומצוה לממני שבועי, וכבר כתב הרמב"ן ז"ל בפרשת בראשית (ב, ג), כי ימי בראשית רומזים לימי עולם, כי יומו של הקדוש ברוך הוא אלף שנים, וכן העולם ששת אלפים הוי עלמא וחד חרוב (ראש השנה לא א), כלומר, שבות כמו השבת לאחר ששת ימי המעשה. והנה, נודע **כי שורש ימי בראשית למעלה סוד הבנין**, חסד גבורה תפארת נצח הוד יסוד מלכות, הם כלולים זה מזה בסוד אחדותם, וכל אחד כלול מזה, והם ביחד מ"ט, עם שורש שורשם הכוללם הם נ' שערי בינה. ומ"ט שערי בינה נמסרו למשה והשיגם, זולת שער החמשים (שם כא ב). **והבנין יצא מה'בינה' מחסד ואילך, כי 'עולם חסד יבנה' (תהלים פט, ג), הרי ז' פעמים ז'.**

משיבת נפש: כי בידוע שכשיצאו ממצרים היו גסי השכל למאוד מאשר נתעסקו הם ואבותיהם בחומר ולבנים זה ימים רבים ועליהם נאמר ולא שמעו אל משה מקוצר רוח הטוב והוראות [והניאות] להם, מכ"ש שלא יוכלו להשיג שום שכל (ומעלה מדות) [מעלה ומדות] השכליות. וכאשר יצאו ממצרים ועתידין היו לקבל התורה בו' בסיון, ולא קודם לזה ולא לאחר זה הזמן, **מפני שלמעלות התורה שהיא שכליות צריך להקדים מעלות המידות.**

וראה שנתעסק משה במרה ללמד דנין וכיבוד אב ואם ומצות פרה אדומה וזה הכל על צד מעלות המדות. דינין שיפרע אדם לחבירו שחייב לו, ושלא יזיק אדם לחבירו הוא קיום העולם, וממדה טובה שלא יריע ולא יזיק לחבירו כמו שאינו חפץ שיעשה לו היזק או רעות (ודע לך) [ויודע לך] מה דעלך סני לחברך לא תעביד. **כיבוד אב ואם מאחר שגרמו לו טובה, וטרחו לפניו מיום הולדו, ודקדקו עליו ונצטערו והתענו עליו, ראוי ממעלות המידות שיכבדם כאלה ויהדרם**, ולא יסור מכל אשר יצוהו הן בטעם הן שלא בטעם. מכ"ש לאדון העולם שהוציאנו ממצרים מעבודות לחירות ובעושר גדול, והצילנו מן המות בקריעת ים סוף, והאיר לנו בעמוד הענן ובענני כבוד, שלא נסור מכל אשר יצוה עלינו הן בטעם הן שלא בטעם, ע"כ הקדים להם מצוה שהיא בלא טעם נגלה, והיא פרה אדומה.

אור החיים: והוא מאמר הכתוב כאן וספרתם לכם **פירוש סיבת ספירה זו היא לסיבתכם לטהרתכם** שזולת זה תיכף היה ה' נותן להם התורה. ולדרך זה ידוייק על נכון טעם ממחרת השבת ולא מיום השבת עצמו, כי כן משפט הספירה שיהיו כל הימים שלימים, ולצד שיום ט"ו בניסן שהוא יום השבת האמור כאן מקצת היום היו עדיין בארץ מצרים לזה יצו ה' לספור ממחרת, והגם כי זה היה בפסח מצרים, כמשפט הזה יעשה באותו פרק עצמו מדי שנה בשנה, כי כמו כן יעשה בסוד ה' כידוע ליודעי חן. וכפי הפשט לזכרון העובר ביום השבת לזכרון כי ששת ימים וגו' והמשכיל יבין. ועיין מה שפרשתי בפרשת בראשית בפסוק ויכל אלהים ביום השביעי,

ובדרך רמז רמז באומרו וספרתם על דרך אומרם ז"ל כי נשמות עם בני ישראל הם בבחינת הלוחות, ובאמצעות תחלואי הנפש וטומאת התיעוב יתלכלכו ויחשיך אורם, וארז"ל (ויק"ר פל"ב) כי הלוחות של סנפרינון היו. **לזה אמר וספרתם לכם פירוש באמצעות מנין זה אתם מאירים כסנפרינון את עצמכם.**

הכתב והקבלה: וספרתם לכם, ירמוז במלת הכנוי לתועלת נפש האדם ולטובתו להתקדש ולהתטהר ביותר בהמשך זמן שבעת השבועות האלה מכל תאות הטבעיות ומחשבות הפחותות, כי גם במלת תספור אין המכוון בו לבד לדעת כמות הימים והשבועות, אבל ענינו כאן גם העיון וההשגחה כענין (איוב י"ד) צעדי תספור, וכן שם (ל"א) וכל צעדי יספור, שאין ענינם שם לדעת כמות מצעדי רגליו, **אבל עיקר המכוון בו ענין ההשגחה והעיון על איכות צעדי ונהגותיו**, וכמו וספר לו שבעת ימים בזב (מצורע ט"ו), וספרה לה שבעת ימים בזבה (שם), שאין המכוון בהם ספירת הכמות לבד כ"א גם ספירת האיכות שיהיה שבעת ימים נקיים מזוב, וכן כאן טעם **וספרתם לכם תפקחו על עצמכם**, ותתבונן על נפשך מה הוא הטוב האמתי שתבחר בו, והרע האמתי שתברח ממנו. ולא תעשה שום מעשה בלי לשקול תחלה במאזני משקל הדעת לראות הטובה היא או רעה.

"גו"ט עובת"

"מפרי הארץ"

הלכה

אורוז זויים

א' האם אפשר לעשות חלאקה בימי הספירה?

תשובה: מעיקר הדין אפשר (עיין סימן תצ"ג)

ב' האם אפשר לשמוע שירים סתם בליל לג בעומר?

תשובה: אסור. (עיין סימן תצ"ג)

יורה דעה

א' האם מותר להקדים שכר לפועל ולהוזיל?

תשובה: אם מתחיל לעבוד מיד מותר (עיין סימן קע"ו)

ב' האם מותר להקדים להוזיל בשכירות בית?

תשובה: (עיין סימן מותר קע"ו)

אבן העזר

א' מי שמעוכב מלגרש מחמת חרדר"ג האם חייב מזונות?

תשובה: חייב. (עיין סימן קי"ט)

ב' האם מתירים חרד"ג בנשתטית?

תשובה: כן. (עיין סימן קי"ט)

חושן משפט

א' האם יש דין להקדים כהן בדין?

תשובה: עין תומים (עיין סימן ט"ו של"א)

ב' האם צריך להקדים ת"ח בדין?

תשובה: (עיין סימן צריך סימן ט"ו)

"לזום הפנים"

העמק דבר: (פרשת אמור ולקחת סלת וגו') הסמיך ענין לחם הפנים לכאן ג"כ לזה התכלית, באשר כמו שנדרש להוציא הלכה לאמתה אור המנורה להאיר עיני המעיין בהלכה, ככה נדרש שיהיו התלמידים המקבלים ראויים ומוכנים לשמוע, ומיניה ומינייהו תסתייע שמעתא, וכמו שביארנו בס' בראשית עה"פ ומחוקק מבין רגליו שהרב המחוקק ומחדש בחקירה הוא עומד על הלכה מבין רגליו, שהם התלמידים היושבים לפניו על הארץ, כמו שהיה נהוג אז.

והנה להיות התלמידים מוכנים לקבל נדרש שני תנאים, א' שיהיו פנוים מעסק פרנסה, וכדתניא במכילתא פ' בשלח לא ניתנה תורה אלא לאוכלי מן שניה לה אוכלי תרומה. ב' שיהיו התלמידים מסתפקים במועט וכדתנן בפ' קנין תורה במיעוט תענוג, וזהו דרכה של תורה פת במלח כו'. וישעיה הנביא כ"ח הוכיח לתלמידי חכמים שבדורו וגם אלה ביין שגו וגו' את מי יורה דעה ואת מי יבין שמועה גמולי מחלב, היינו בשביל שהיה מנהג בעלי בתים במאכלי חלב כמאמר שלמה במשלי [כ"ז כ"ז] ודי חלב עזים ללחמך וגו', אבל תלמידי חכמים ראויים לגמול עצמם מחלב, וע"ע בספר שמות ט"ו כ"ה. עם כל זה סמך ענין לחם הפנים לכאן, שחילוק לחם הפנים היה מגיע כפול וכזית והיה משביע ושוב לא היו צריכים לאכול, ללמד **דמי שרוצה להסתפק במועט הקדוש ברוך הוא מסייעו לכך ושבע מן המועט**, וגם היה לחם הפנים מברך תבואת הארץ, עד שזה היה גורם שהתלמידים היו פרושים לתורה ומוכשרים לקבל לקח מרבה. והנה החל המצוה מן לקיחת הסולת, אף על גב דעיקר מצות העסק הוא משעת אפיה, מכל מקום כתיב ולקחת סלת, היינו הכנה דלקיחה, דזה כלל במילי דקדושה **דכל מה שמקדימים ההכנה לשם קדושה ולמצותו, מועיל יותר להשפיע תכלית קדושתו**, ומעשה רב דר' חייא בפ' הפועלים [פ"ה ב'] יוכיח כמש"כ בס' שמות י"ט ב', כך לקיחת הסולת לשם מצוה מוסיף קדושה וברכה בלחם הפנים.

”מפרי הארץ” סימן ל”ד

בעניין: סדר הנחת הפרשיות בתפילין, והמהדרים אשר להם ב' זוגות תפילין

ו: המכוון לשם מצווה ברש"י ור"ת האם עובר בבעל תוסף ומ"ה הדין במכוון סתמא והאם גם במניח בזה אחר זה ומה ינהג למעשה?

תשובה: יש אומרים שעובר בבעל תוסף מדרבנן ובב"ח משמע שעובר מדאורייתא ובסתמא נכנס לחשש איסור של בעל תגרע וגם במניח זא"ז ולמעשה יניח זא"ז ויכוון לצאת רק משום ספיקא.

ז: המניח בזה אחר זה, מתי יחלוץ התפילין ומדוע, ומה יקרא בתפילין דר"ת?

תשובה: אחר התפילה דהם העיקר לדינא ומלבד זאת צריך לכוון בחזרת הש"ץ ולא להתעסק בדבר אחר ויקרא שמע והיה אם שמע וי"א גם קדש והיה כי יביאך.

ח: האם מותר להניחם בכיס אחד המיוחד לאחד מהם, במיוחד לשניהם, בתיק הטלית. והאם גם בזמננו שמונחים בבתים מפלסטיק?

תשובה: רק במיוחד לאחד אסור וכל השאר מותר.

ט: האם אפשר להחליף הרצועות מרש"י לר"ת ולהיפך קודם שהניחן ואחר שהניחן, והאם מועיל תנאי?

תשובה: קודם שהניחם מותר ואח"כ אסור אפילו אם התנה ואם אין לו אחרת יש מקילים בין ר"ת לרש"י אך להיפך אסור בכל גווי.

י: מצא רצועה ואינו יודע של איזה היא מה יעשה בה ומדוע?

תשובה: יכול להניחם בתפילין של רש"י דרובם מניחים של רש"י ואנו סוברים שרש"י עיקר ומעלים בקודש.

א: מה סדר הנחת הפרשיות לרש"י ולר"ת ומה מנהג העולם?

תשובה: לכו"ע קדש והיה כי יביאך ונחלקו לרש"י קודם שמע ואח"כ והיה אם שמע ולר"ת קודם והיה אם שמע ואח"כ שמע והמנהג כרש"י.

ב: האם נכון להניח שניהם, בפני מי, ומ"ה אם יש מקצת שנוהגים כך?

תשובה: רק מי שמוחזק ומפורסם בחסידות וכ"ש שלא יניח בפני אדם גדול שלא נוהג להניחם ואפילו מקצת נוהגים כן לא יניחם בפהרסיא.

ג: המניח שניהם מה מקום ההנחה בשל יד ובשל ראש וע"פ האריז"ל איזה רצועות יהיו מגולות?

תשובה: של רש"י לצד הכתף ואחריהם של רבינו תם לצד היד ושניהם על הקיבורת ובשל ראש של רש"י למטה ורבינו תם יותר למעלה והרצועות של רש"י מגולות.

ד: מי שיש לו תש"י ותש"ר של רבינו תם האם יניח והאם יברך ומה יברך ובאופן שהש"ר הוא של רש"י מה יעשה?

תשובה: יניח ויברך רק על של ר"ש וכשהש"ר של רש"י יניח של ראש תחילה וכשחולץ קודם ש"י.

ה: מתי עובר על בל תוסיף?

תשובה: בב' זוגות כשרים לרוב הפוסקים עובר, ב' זוגות שהשני יש בו פרשה אחרת ולא של תפילין מחלוקת, ויש אומרים שעובר גם בעשה של ראש ה' בתים ואפי' שעשה קודם ד' בתים וקשר בית נוסף.

"מפרי הארץ"

"מבלית הוועד"

במהרה בשידה זוהר שליטי"א

ספירה אחר פלג המנחה ובבין השמשות. (וביאור שיטת הבה"ג)

בב"י סי' תפ"ט איתא, כתב הר"ר דוד אבודרהם, כתב במחזור ויטרי המתפלל עם הציבור מבעו"י מונה עמהם בלא ברכה, מימר אמר אם אזכור בלילה אחזור ואברך כדון ונמצא שלא ברכתי לבטלה ואם אשכח הרי מנתי ימים ושבועות למצוה עכ"ל. וכן פסק השו"ע שם ס"ג.

ובביאור הדברים נחלקו האחרונים, ע"י משנ"ב סקט"ז בשם הט"ז והגר"א, דמיירי בבין השמשות, שיוצא יד"ח, כיון דקיי"ל ספירת העומר בזה"ל דרבנן, וספק דרבנן לקולא (ע"י תוס' מנחות ס"ו). ורק שהוא רוצה לדקדק ולספור אחר צה"כ, וחושש שישכח לספור אח"כ, ולכן סופר עם הציבור בלא ברכה, ועושה תנאי שאם יזכור אח"כ אינו רוצה לצאת במה שספר מקודם, וסופר אח"כ בברכה, ואם ישכח הרי יוצא יד"ח בספירה זו.

ואכן יש אחרונים שפירשו באופ"א (ע"י ביאור"ל, שכן כתבו הלוש וח"י ומאמר ונה"ש וא"ר) דמיירי מבעו"י קודם ביה"ש, שמתפללים ערבית אחר פלג המנחה. וכן משמע לשון אבודרהם, שכתב המתפלל מבעו"י. [וע"י שו"ת הרשב"א סי' רל"ה, הביא דין זה בשם רש"י, ותמה ע"ז וז"ל, דכל שמנה מבעו"י לא עשה ולא כלום, אלא הרי הוא עומד ביום א' ומונה יום ב' ואדרבא כמעיד מה שאינו, ואם שמא יצא בספירה ויסמוך בספירה זו כמו בקר"ש של ערב, א"כ כבר יצא יד"ח ספירה וכשחוזר ומברך נמצאת ברכה לבטלה, סוף דבר לא ידעתי לזה ענין, ואין הרב ז"ל חתום עלה עכ"ל. והמג"א תירץ קושיתו השניה, דכיון דמצוות צריכות כוונה יכול לעשות תנאי. וכבר כתבו דאף למ"ד אצ"כ אם מכיון להדיא שלא לצאת מהני. ועכ"פ ברשב"א מבואר שנקט דין זה מבעו"י ממש]

וצ"ע בזה דא"כ מה הני ספירה זו הר"ר עדיין יום ואיך יוצא בזה יד"ח ספירה אם שכח אח"כ, וכמו שהקשה הרשב"א, איך תועיל לו ספירה של היום הבא והוא עומד ביום הקודם, שאי"ז ספירת אותו יום כלל.

וע"י ביאור"ל שביאר דסמכו ע"ז שספירת העומר דרבנן וכשם שגבי תפילת ערבית אפשר להתפלל כבר מפלג המנחה, הרי שמדרבנן מפלג המנחה יש לזה קצת דינים של לילה ושייך במקצת ליום הבא, א"כ ה"נ לגבי ספירת העומר.

וצ"ע בזה, דודאי שזמן זה מפלג המנחה נחשב ליום גמור ואי"ז לילה כלל אף מדרבנן, ורק לענין תפילת ערבית הדין הוא שזמנה מפלג המנחה, ומה זה ענין לספירת העומר שתלוי בתאריך וצריך להיות בלילה. וצ"ע.

עוד צ"ב, דהנה בשו"ע ס"ב, אם טעו ביום המעונן וברכו על ספירת העומר חוזרים לספור משתחשך. ובבאר היטב סק"א כתב בשם שכנה"ג שחוזרים לספור בלא ברכה. ובמשנ"ב סק"ג כתב שחוזר לספור בברכה, וע"י שעה"צ סק"ז שדחה דברי באה"ט, ותמה אמאי יחזור לספור בלא ברכה, הרי ספר מבעו"י ואי"ז ספירה כלל. וצ"ע.

ובשו"ע ס"ד איתא, מי ששואל אותו חבירו בה"ש כמה ימי הספירה בזה הלילה יאמר לו אתמול היה כו"כ, שאם יאמר לו היום כו"כ אינו יכול לחזור ולמנות בברכה וכו'. והקשו האחרונים הרי קיי"ל מצוות צריכות כוונה, וא"כ הכא הרי לא נתכוין לצאת בזה יד"ח ספירה, ואמאי אינו יכול לחזור ולמנות בברכה.

ובח"י כתב בת"י אחד וז"ל, ועו"י דלאפשר שזה מקרי כוונה כיון שמתכוין עכ"פ לומר כמה ימי ספירה, ומצוותו היא רק סיפורה בעלמא. עכ"ל.

וצ"ע הרי בכל מצוות צריכות כוונה צריך שיתכוין לצאת יד"ח ולא סגי שמתכוין לעשות המעשה, וא"כ מה לי שהתכוין לומר יום הספירה הרי לא נתכוין לצאת בזה יד"ח ספירה וצ"ע.

ונראה בזה, דהנה בתוס' מנחות ס"ו. (ד"ה זכר) מבואר דהבה"ג ותוס' פליגי בתרת"י, חדא, אם לא ספר בלילה אי יכול לספור ביום, דעת בה"ג שיכול לספור ביום ודעת תוס' שאינו יכול לספור ביום. עוד פליגי בדילג ולא ספר יום אחד, דעת בה"ג דאינו יכול לספור יותר שספירת כל המ"ט ימים מעכבים, ודעת תוס' דאין ימים מעכבים זא"ז. והחינוך (ש"ו) ביאר דפליגי אי כל המ"ט ספירות זה מצוה אחת או מ"ט מצוות. (וע"י פמ"ג א"א תפ"ט סק"ג, אי מצוה אחת איך מברכים כל יום) ואכן התוס' כתבו בסברת בה"ג משום דבעיא תמימות וליכא. וצ"ב.

והנה בב' מחלוקות אלו פסק השו"ע שסיפור בלי ברכה, ע"י ס"ז וס"ח. וביאור שזה ספק ולכן סופר ולא מברך. וכתב המשנ"ב סק"ד דהיא ששכח לספור בלילה שסופר ביום בלא ברכה, מכאן ואילך סופר בברכה. ובשעה"צ סקמ"ה א"י ס"ד כספירת לילה מעכבת אמאי סופר ביום ואי אינה מעכבת אמאי אינו מברך. הרי מבואר בזה דאף דלא מקיים מצות ספירה ביום מ"מ ביום, אע"פ הרבה פוסקים מסכימים דאין הימים מעכבים זא"ז וכו' עכ"ל.

ואמנם המעיין בתורה"ד (סי' ל"ז) יראה שאין טעמו משום ס"ס כדברי השעה"צ אלא טעם אחר, וז"ל, אפי' בודאי שכח בלילה לספור וסופר ביום בלא ברכה וסופר שוב בברכה דמקרי שפיר תמימות תהיינה הואיל ולא דילג יום אחד לגמרי, עכ"ל. (וטעמו של המשנ"ב הוא בפר"ח לגבי ספק דילג)

וצ"ב דכיון דס"ל דסופר ביום בלי ברכה א"כ אינו מקיים מצות ספירה ביום ואמאי מקרי תמימות, ומה כוונתו שלא דילג יום אחד לגמרי.

ובאמת בתוס' מגילה (כ:) מבואר שזה דעת הבה"ג עצמו, שכתבו וז"ל, ובה"ג כתב דהיכא דאינשי לברך בלילה ימנה למחר בלא ברכה וכן הלכה, אבל אם שכח לילה ויום לא ימנה עוד בברכה דבעינן תמימות וליכא עכ"ל. הרי מבואר דהבה"ג עצמו ס"ל דסופר ביום בלי ברכה, וא"א לומר שזה מספק, דלבה"ג לא היה ספק אי הלכה כמותו או כתוס', וא"כ צ"ב מה סברת הבה"ג שסופר ביום בלי ברכה, וממ"נ אי ס"ל כספירת לילה מעכבת אמאי סופר ביום ואי אינה מעכבת אמאי אינו מברך. הרי מבואר בזה דאף דלא מקיים מצות ספירה ביום מ"מ יש לזה שם ספירה לענין שיוכל לספור בברכה מכאן ולהבא, וכמו שכתב שם בהמשך שאם לא ספר ביום שוב אינו מברך דאין כאן תמימות, וצ"ב הגדר בזה.

ואשר מבואר בזה, דיש בספירת העומר שני ענינים, חדא, עצם החפצא של הספירה, שאי"ז נוגע לקיום המצוה, רק שיש חפצא של ספירה שסופר את היום וע"ז חל דין ביום שהוא ספור (כלפיו) וקיום דין זה שייך בכל היממה, ויש עוד מצות ספירה, וזמנה הוא בלילה מדין תמימות.

ומשו"ה סובר הבה"ג דאף דא"א לספור ביום למצוה, מ"מ ימנה ביום בלי ברכה שעי"ז יש כאן חפצא של ספירה ושפיר יכול אח"כ לספור בברכה, דמה שימים מעכבים זא"ז, אי"ז משום של המ"ט יום הוא מצוה אחת, וגם לבה"ג כל יום הוא מצוה בפנ"ע רק שיש תנאי בספירה שיהיה עמו כל הספירות ועי"ז חשוב תמימות, ולזה ל"צ דוקא ספירה של מצוה, וכל שהימים ספורים חשיב תמימות, ומהני גם ספירת יום לקיום דין תמימות. וזהו ג"כ ביאור דברי התורה"ד.

ויסוד זה מבואר ג"כ בדברי המרדכי מגילה אות תת"ג, וז"ל וכבר שאלו לרב יעקב ב"ר יקר מי שלא בירך בלילה מהו שיברך ביום, והשיב שכן ספירה יהיבין ליה שכן ספירה בזמנה לא יהיבין ליה, ואין הדבר ידוע אם אמר להם לספור למחר ולברך או לספור בלא ברכה עכ"ל.

והנה לפי הדג שכוונתו היא שסיפור בברכה, א"כ מה שאמר שכן ספירה יהיבין ליה הוא מפני שיש בזה קיום מצוה, ואי"ז כמו ספירה בלילה שזה זמנה לכתחילה. ואכן לפי הצד שאמר להם לספור בלא ברכה, וא"כ אין בזה קיום מצוה, א"כ מה שאמר שכן ספירה יהיבין ליה. ומוכח כנ"ל דעכ"פ יש לזה שם ספירה לענין שהיום נחשב ספור, ונפק"מ שיוכל להמשיך לספור בברכה וחשיב תמימות.

ועפ"י ה"ג"ל יש לבאר דברי האבודרהם דאף שאם סופר אחר פלג המנחה ודאי לא קיים מצות ספירה, שזמנה בלילה ועדיין לא הגיע זמנה, מ"מ ס"ל דלענין שם ספירה שהיום נחשב ספור, מהני גם אחר פלג המנחה, שכבר שייך בכמה דינים ליום הבא, וחשיב תמימות, ויכול לספור בימים שאח"כ על סמך ספירה זו.

ובביאור"ל ד"ה סופר בשאר ימים, הביא בשם הרי"ף גיאות, דהיכי דאשתלי יום אחד, יספור בליל שני שתי הספירות, כגון בשכח ספירה ראשונה יאמר בספירה שניה אתמול היה אחד בעומר וימא דין תרי בעומרא, וכיון דמיני גם של אתמול לא נפק מכלל תמימות תהיינה. (וכן הביא שם בשם שבו"ל לקט רל"ד בשם תשובת הגאונים. וכתב דשאר פוסקים לא הזכירו סברא זו)

וגם בזה י"ל כנ"ל דס"ל לרי"ף גיאות דהספירה לענין תמימות יכולה להיות גם ביום אחר, וכיון שיש חפצא של ספירה לענין תמימות אף שאין בה קיום מצוה, מהני אף ביום המחרת. ונמצא דהבה"ג ותורה"ד כתבו דמהני לזה ספירת יום, ובאבודרהם י"ל דמהני גם אחר פלג המנחה, וברי"ף גיאות מבואר יותר שמהני לזה אף ביום אחר. והכל בנוי על היסוד שיש חפצא של ספירה שאין בה קיום מצוה ומ"מ נחשבת ספירה לענין תמימות.

ולפי ה"ג"ל יש לבאר פסקו של הבאר היטב, ד"ל דכיון שספר אחר פלג המנחה אף שלא קיים מצות ספירה ולא יצא יד"ח, מ"מ כיון שיש כאן חפצא של ספירה תו אינו יכול לספור יותר, שכבר ספר והיום נחשב ספור כלפי ידידה, ומשו"ה לא יספור שנית בברכה.

ועפ"י"ז מבוארים דברי הח"י דמי ששאלו חבירו כמה היום לעומר לא יאמר לו היום כו"כ, דאף דמצוות צריכות כוונה, וכל שלא כיון לצאת לא קיים המצוה, מ"מ מכיון שעכ"פ כיון לומר כמה היום לעומר א"כ יש כאן חפצא של ספירה, וכבר היום נחשב ספור כלפיו ותו אינו יכול לספור יותר, אף שלא קיים המצוה.

ועפ"י"ז י"ל גבי קטן שהגדיל בימי הספירה, דאף אי נימא דקיום מצוה בזמן של תרי דרבנן לא נחשב קיום כלפי חיוב של חד דרבנן, י"ל שיכול להמשיך לספור בברכה, דיש כאן עכ"פ חפצא של ספירה לענין תמימות.